

Az elveszett lelkekért

Kim Sung Hoon lelkész prédikációja

A szív az a hely, ahol megkaphatjuk

Isten adományait

„Monda pedig: Egy embernek vala két fia: És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonomból rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont. Nem sok nap múlva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék, és ott eltékozolá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt.” (Luk. 15, 11-13)

Lukács Evangéliumának 15. fejezete az a fejezet, amely a legvalóságghűebben írja le azon ember természetét, akik elhagyták Istent. A Biblia egy olyan tükör, amely megmutatja az emberek lelkét. A Biblia segítségével megismerhetjük a valódi természetünket, ami a Bibliában nagyon pontosan fel van fedve. E történet által tehát Jézus azoknak az embereknek a természetét akarja megmutatni, akik elhagyták Istent. Bemutatja az apát és fiát, akinek oly közömbös volt az otthoni élet, hogy inkább elhagyta az atyai házat.

A 11. vers eleje kiemel „egy bizonyos embert”. Vajon kire vonatkozhat ez az „egy ember” kifejezés? Ez a megnevezés Istenre vonatkozik. Vajon Jézus miért használja Istenre az „egy ember” kifejezést, és miért nem nevezi egyszerűen Istennek? Az „egy ember” (egy bizonyos személy) azt hivatott jelezni, hogy olyan személyről van szó, akinek a kiléte nem teljesen tisztázott. Az emberek számára Isten lényé homályos. Noha Ő az, aki az embert teremtette, Ő az, aki ma is segít nekünk, Ő az, aki eljött hozzánk, mert szeretett bennünket, ennek ellenére az emberek szemében mégsem több „egy bizonyos embernél.”

A tavalyi évben, Koreában Nemzetközi Ifjúsági Lelkigyakorlatot (IYF) tartottunk. Az Amerikából érkezett egyetemisták között volt két igen zárkózott diák. Bár kívülről ezt nem lehetett látni, hiszen

nagyon is kedveseknek tűntek, mégis arra lettem figyelmes, hogy az együtt eltöltött egy hónap alatt szinte egyetlen szót sem szóltak. Arra gondoltam:

‘Biztosan gondok vannak a családjukban.’

Néhány hónappal ezelőtt Lelkigyakorlatot tartottam Los Angeles-ben. Akkor hallottam a Los Angeles-i gyülekezet lelkesétől, hogy a gyerekek édesanyja lelki beteg. A problémák okozta nyomás miatt ugyanis úgy döntött, hogy az lesz a legjobb, ha az egész világtól elzárkózik. Amit csak lehetett, kizárt az életéből, és úgy kezdett élni, mint egy tébolyodott. Mivel nem tett mást, csak evett és aludt, a gyerekek lassan kezdtek elbizonytalanodni, az érzéseik beszűkültek és gyengék lettek. De tavaly az asszony részt vett a téli Lelki Gyakorlaton és a prédikációk hallgatása közben a szíve meglelte Istent. Felismerte, hogy az ő ura nem más, mint Jézus Krisztus. Így találta meg az Urat. Azután minden gond és teher, melyek az élete során gyötörték, minden hullám, ami összezapott a feje fölött, Krisztusé lett. Az asszony teljesen megváltozott, a gyerekek kinyíltak, és igazán nagyon okosak lettek.

Amennyiben valaki hibát követ el, úgy nem neki kell vállalni érte a felelőséget, hanem a gondviselőjének. Úgy tíz évvel ezelőtt, a kisfiamnak – aki akkor még csecsemő volt – agydaganata volt, ezért kórházba került. Egy napon, miközben a kórház előtermében váraкоztam, a nyilvántartási osztályon lévő hangos bemondó az én nevemet mondta be:

„Ju Ahn Kim gondozóját kérjük a nyilvántartási osztályra!”

A felhívás hallatán nagyon furcsán éreztem magam, majd azt gondoltam magamban:

‘Kit? A fiam gondozóját? Hát te vagy ennek a gyermeknek a gondviselője? Ha igazán te vagy a gondviselője, akkor mondd meg, hogy hol voltál, amikor megtámadta őt a vírus? Ezt a gyereket most fájdalom gyötri. Te képes vagy megszabadítani őt a betegségétől? Mit tettél annak érdekében, hogy megóvd a családod ettől a szomorúságtól? És még te hívod magadat gyámnak?’

Majd a következő gondolat ébredt a szívemben:

‘Atyám, nem én vagyok a gondviselő. Vajon én formáltam Ju Ahnt? Ez a gyermek a Te akaratodból született. Ennek a gyermeknek Te vagy a gondviselője.’

Képtelen voltam elhordozni a gyámság terhét. Aztán rájöttem, hogy Isten valóban képes vigyázni rá, ezért minden terhet átadtam Neki. Így teljesen felszabadultam. A gyülekezetben bizonyosságot tettem, miszerint Isten meg fogja gyógyítani a kisfiamat. Másnap az egyik testvérem elkísért a

kórházba. Egy testvérasszony, aki éppen abban a kórházban dolgozott, sírva jött hozzánk, amikor meglátott bennünket, és azt mondta:

„Lelkész úr, borzasztó dolog történt. Más baja is van a kisfiának.”

Az agydaganat miatt a fiam szemei annyira kidülledtek, mint egy ebihalnak. A testvér, aki elkísért, sírva kérdezte:

„Lelkész Úr, mit tehetünk?”

Hazafelé menet, a szívem mélyén azt gondoltam:

‘Atyám, e fiú életének az ura Te vagy nem pedig én. Az élete minden bizonnyal a Te kezében van. Kérlek, Te vállald érte a felelősséget.’

A kisfiam kora miatt nekem kellett aláírnom a műtéthez szükséges hozzájárulást, hogy a kórháznak ne kelljen felelősséget vállalnia, ha a műtét során komplikáció lépne fel.

„Atyám, most aláírom a hozzájárulást, de a kisfiam élete a Te kezében van. A Te felelősséged, hogy életben hagyod, vagy elveszed őt.”

Ezután felszabadult szívvel jártam be a kórházba. Egyszer csak – legnagyobb meglepetésemre – a fiam egy hónappal korábban kidülledt szemei az előző éjjel meggyógyultak.

Az orvos közölte velem, hogy nincs már szükség a műtétre, ezért le is mondták. Nem sokkal később a tumor is eltűnt és a fiamat hazaengedték a kórházból.

Amikor nekem kellett hordoznom a terhemet, nagyon nehéz volt. De amikor Isten kezdte el hordozni, egyszerre könnyűvé vált és békével töltött el.

A büszkeség miatt az emberek igyekeznek úgy tenni, mintha *ők maguk lennének a saját életük urai*, pedig rengeteg nehéz, és „terhes rakományt” kell elhordozniuk. Eddig mindnyájan a saját felelőségünkre éltünk, anélkül, hogy tudomást vettünk volna Istenről. Ennek oka nem más, mint a büszkeségünk és magasan szárnyaló gondolataink. Remélem, hogy az Önök szíve is hamarosan vissza fog fordulni Istenhez.

Hogy szárnyalhasson...

A Biblia azt mondja, hogy Isten alkotott bennünket, de azt is mondja, hogy gyengének teremtett.

„Mily semmire teremtetted te mind az embernek fiait!” (Zsolt. 89, 48)

Isten az embert gyengének és magatehetetlennek teremtette. Az állatoknak erős lábaik és éles fogaik vannak, sőt még télen sem kell vastag ruhába öltözködniük. De az emberek oly sok szempontból erőtlenekek. Ám Istennek oka volt rá, hogy az embereket ilyeneknek teremtette.

A madarat és a kutyát szintén Isten teremtette. Egy napon, amikor a madár meglátta, hogy a kutya milyen jól tud futni, panaszkodva fordult Istenhez. A kutya, erős és vastag lábaival könnyen tud futni, bezzeg a madarak lábai vékonyak és gyengék. Ráadásul a hátukon kell cipelniük azt a két hatalmas súlyt, a szárnyakat, amik még inkább megakadályozzák őket a futásban. A madár így panaszkodott Istennek:

„Miért teremtettél ilyennek?”

Ekkor Isten hirtelen egy szakadékba taszította a madarat. A madár automatikusan kitérte a szárnyait és az ég felé röppent, közben pedig hálát adott Istennek. Vajon mi történt volna, ha a lábai olyan vastagok lettek volna, mint a kutyáé? Bizonyára nagyon nehéz lett volna repülnie, és a látvány sem lett volna valami megnyerő.

Amikor Isten a madarakat teremtette, a repülésre fektette a hangsúlyt, nem pedig arra, hogy jó futók legyenek. Ha egy madár hálát akar adni Istennek, a repülést kell előtérbe helyeznie, akkor egész biztos úgy érzi majd:

„Igen! Én vagyok a legjobb”.

De ha csak a futásra összpontosítana, akkor mennyi panasz és kényelmetlen érzés töltene el?

Amikor Isten bennünket, embereket teremtett, olyanná formált, hogy a Mennyegek országára összpontosíthassunk. Ám az emberek az életük során csak a földi életre összpontosítanak. Milyen sok dologgal kell szembe néznünk emiatt, melyek meghaladják a képzeletünket? Nyugodtan mondhatjuk, hogy szinte mind ilyen. Pedig, ha megpróbálnánk más irányba koncentrálni, kiderülne, hogy ami eddig panaszt váltott ki belőlünk, most hálaadásra indít. A madarak gyenge lábai ugyan nem alkalmasak a futásra, de annál előnyösebbek a repülésnél. Isten azért teremtett gyengének bennünket, hogy magához vonhassa a szívünket, mi viszont figyelmen kívül hagyjuk a teremtésünk a célját, Isten akaratát, helyette a testünk és a világ rabságában élünk.

Az életünk során nagyon sokszor kell válaszút elé állnunk.

Minden alkalommal választanunk kell, majd a döntésünk szerint kell haladnunk. Jóllehet, azon az úton haladunk, melyet előzőleg kiválasztottunk, mégis nagyon sokan visszatekintenek a korábban hozott döntéseikre:

„Vajon mi lett volna, ha a másik utat választom? Biztosan másképp alakul az életem.”

Amikor visszatekintünk, nagyon sok mindent megbánunk, még akkor is, ha úgy gondoljuk, hogy abban a helyzetben jó döntést hoztunk. Aztán csak csodálkozunk:

„Vajon miért tettem ezt vagy azt?”

Ennek az az oka, hogy a kiválasztott út már a kezdet kezdetén rossz volt. Ha az ember biztos lenne benne, hogy jó döntést hozott, amikor egy bizonyos útra lépett, akkor nyugalomban élhetné az életét.

Tegyük fel, hogy az autójukkal elindulnak valahová, de útközben eltévednek. Ennek ellenére továbbmennek a kitűzött cél felé, közben pedig azt gondolják:

„Igen, ezt jól tettem.”

Amennyiben az életüket Isten vezeti, végül egész biztosan azt fogják mondani:

„Tényleg helyesen döntöttem. Ha húsz évesen újra kezdhetném, akkor is így szeretnék élni.”

De mivel az emberek a rossz úton indulnak el, így mindig van okuk bánkódni.

Park Ock Soo Lelkész Úr egyszer azt mondta:

„Ha húsz évesen újra kezdhetném az életemet, azt hiszem, nem lenne erőm ugyanúgy élni, mint akkoriban, ugyanis minden alkalommal a rossz utat választottam. Miután megismertem Istent és az Ő vezetését – noha akkoriban nem vettem észre, de most, hogy visszatekintek, már tudom – áldott úton jártam.”

Ugyanezt én is elmondhatom, hiszen újjászületésemet követően én is Isten Igéje szerint kezdtem élni. Ha ma visszatekintek az életemre, azt mondhatom, jó úton indultam el. Ha csak az elmúlt évre nézek vissza, akkor is csak annyit mondhatok:

„Valóban áldott életet élek. Gyönyörű minden, amit látnak a szemeim, és áldottak azok a hangok, amit hallanak a füleim.”

Jézus azt mondta:

„Én vagyok az út, az élet és az igazság. Senki sem jöhet az Atyához, hanem ha én általam.”

Az út tehát nem más, mint Jézus, ami azt jelenti, hogy amennyiben Ön nem Jézus útján jár, úgy a rossz úton halad. Aki így él, annak vissza kell térnie a helyes kiinduló ponthoz. Mert ha továbbra is a rossz utat járja, akkor nem tud eljutni a kijelölt célhoz, és az élete hiábavaló lesz.

Amennyiben az Írásokban megtaláljuk a választ a teremtésünkkel kapcsolatos kérdéseinkre, úgy a szívünk kapcsolódni fog Istenhez, és az életünk ragyogóvá és értékesé válik. Olyan elégedettség fog eltölteni, mint amikor megtöltjük az üres gyomrunkat.

Az edény, amelyben Isten megmarad

János Evangéliumának 4. fejezetében Jézus Sikár városába ment. (a Sikár szó jelentése: „mocskos”) A Zsidók szemében Samária városa is nagyon szennyes volt, de Sikárt különösen mocskosnak és romlottnak tartották.

Sikár nem más, mint a mi városunk, azaz a világ, de jelképezi azt a várost is, amelyben tartózkodunk, vagyis a „testünket”. Amikor Isten az embereket teremtette, először

elkészítette a testet, majd belehelyezte a lelket. Mivel a test piszokból készült, a piszokba fog visszatérni. Ám a lelkét Isten saját magának készítette, hogy abban lakozzon. Pl. a zokni a lábra készült, így, ha felvesszük a lábunkra, szépen mutat, jól áll. Hasonló a helyzet az ember szívével is. A Prédikátor könyve 3. fejezetében meg van írva:

„Isten az emberek szívébe vágyat ébresztett az örökkévalóság iránt.”

A szíve mélyén minden ember keresi az örökkévalóságot. Az állatokban nincs meg ugyanez a vágy, ezért azok az idő múlásával sem változnak meg. De az emberek állandóan változnak, folyton a jobbért küzdenek. Mivel vágyanak az örökkévalóságra, mindig a jobb és boldogabb állapot után kutatnak. Vannak, akik csak követelőznek:

„Ugyan hol van az örökkévalóság?”

Pedig még ők is vágyódnak utána.

Ha koreai emberek kínai étterembe mennek, általában szójamártásba forgatott tésztát rendelnek. Amikor a külföldön dolgozó misszionáriusaink hazlátogatnak Koreába, mi ilyen szójaszószos tésztát rendelünk nekik, aminek ők nagyon örülnek. Ha hússal kínáljuk őket, nem örülnek annyira, inkább a tészta után sóvárognak. Miért? Mert mi ezen nőttünk fel. A fontosabb események alkalmával is ezt

a különleges tésztafélét fogyasztottuk, ezért soha nem tudjuk elfelejteni az ízét. Megkóstoltuk, az íze a szánkban van, ezért vágyódunk utána.

Az ember azt vallja, hogy semmi sem tart örökké, mégis folyton az örökkévalóság után vágyódik, ugyanis Istenből, az örökké létező lényből származik. Mi csak akkor lehetünk elégedettek, ha az életünkben örökkévalóság van, mégis olyan dolgokkal próbáljuk megtölteni a szívünket, amelyek nem az örökkévalóságból származnak. Amikor a szívünk az örökkévalóságra áhítozik, megpróbáljuk földi örömmel kitölteni az úrt. Így az emberek szíve mindig üres marad.

Élt egyszer egy Howard Hughes nevű ember, az elektromos biztosíték feltalálója. Ő maga milliomos volt, a felesége pedig ismert filmcsillag. Meglepő módon mégis alultápláltságban halt meg, ugyanis annyira nagy mennyiségben fogyasztotta a jobbnál jobb ételeket, hogy később teljesen elvesztette az étvágyát. Nem volt olyan ennivaló, ami ízlett volna neki. Hiába vették körül finomabbnál finomabb ételek, semmit sem kívánt, végül alultápláltságban meghalt. A szobája falán számos, a hiúságáról árulkodó idézet díszelgett. Úgy gondolta, hogy egy gyönyörű feleség és a sok pénzt elégedetté teheti majd, de miután megszerezte, az elégedettség helyett csak ürességet érzett.

Csak akkor tud megtelni a szívünk, ha Isten költözik bele. De az ember szívének igyekezete, hogy felépítse a saját várát, arra indított bennünket, hogy mi magunk legyünk a szívünk ura. Az emberek szíve eltávozott Istentől, ezért a test kívánságát kezdte követni. Miután az Istennel való kapcsolata megszűnt, a saját testét kezdte el imádni. A test valójában nem több egy helynél, amiben az ember lakik, az emberek mégis imádni kezdték ezt a testet. Tegyük fel, hogy a házam ajtajára ki van függesztve a névtáblám:

Sung Hoon Kim

Vajon ez azt jelentené, hogy a házat Sung Hoon Kim-nek hívják? Természetesen nem. Én vagyok Sung Hoon Kim, aki a házban lakik. Amennyiben ide-oda járkálok, akkor is csak a testem változtatja meg a helyét, de én magam, aki abban lakozom, ugyanaz maradok. Ahelyett, hogy az állandóan változó testünkre összpontosítunk, a lelkünkre kellene figyelni, mi mégis a testünk rabszolgái lettünk. Most egy nagyon meglepő dologról fogok beszélni. Isten az ember szívét úgy teremtette meg, hogy azon keresztül láthatóvá válhasson Isten munkálkodása. Ebből az következik, hogy a szívünk számára nem léteznek korlátok. A szívünk akkor is vándorolhat, ha a testünk egyhelyben marad. Elmehet Amerikába, Japánba, vagy akár Európába. A szív szabadon mozoghat bármely

irányba. Amennyiben ez így van, akkor Isten irányába is terelhetnénk. Sőt a szívünkben lévő szabad mozgástér arra is lehetőséget nyújthat, hogy bármit elhozzunk Istentől.

Isten a földön felépíttette a Szent Sátor. A Szent Sátor Isten lakhelye, egy szent hely, amit Isten le akart küldeni a földre, ezért magához hívatta Mózeszt és megmutatta neki a mennyben lévő Szent Sátor. A Szent Sátor, minden részletével együtt, bekerült Mózes szívébe, így vált valósággá a földön is. Amikor Isten úgy döntött, hogy leküldi a Szent Sátor a földre, Mózes szívét használta hozzá. A mi szívünket is ilyennek alkotta. Isten azért teremtette a szívünket, hogy kapcsolatot képezzen, hogy azon keresztül megmutathassa az erejét és munkálkodását. A szívünk által birtokunkba vehetjük a mennyországot. Az ember építhet magának hatalmas, szívbéli várat, vagy együtt lehet Istennel a mennyben.

A gond csak az, hogy az emberek elzárták a szívüket Istentől, és a saját testük rabszolgái lettek. Az emberek szíve a testbe van zárva. Ha a test forró, a szív is forróságot érez, ha a test rákos, a szív is rákos lesz, emiatt küszködik és elkeseredik. Az emberek teljesen a testük rabjai lettek. Pedig a test egyre betegesebb lesz, lassan elhal, végül a sírba kerül. Amennyiben az ember ezt a testet követi, a szíve szenvedni fog.